

Я згодна

КУПИТИ

«Я згодна. Як одна жінка, яка не вірила у шлюб, таки вийшла заміж» — це захоплива мандрівка-дослідження, у якій Елізабет Гілберт із притаманною їй відвертістю, вдумливістю та гумором шукає для себе відповіді на одвічні питання про стосунки, намагаючись змиритися зі складним інститутом шлюбу. Чи не вимагаємо ми занадто багато від кохання, обтяжуючи його надмірними сподіваннями? Як так стається, що сімейне життя зазвичай перетворюється на важку працю? Чому в сучасному світі, де формальності вже не настільки важливі, ми й далі відчайдушно хочемо мати той штамп у паспорті?

Часом відповіді, які знаходить авторка, досить несподівані й неоднозначні, часом породжують багато наступних запитань, а часом — не такі романтичні або навіть очевидні, як можна було б припустити. Та попри це, одна жінка, яка не вірила в шлюб, таки погоджується одружитися!

Розділ перший
Шлюб і несподіванки

«Шлюб — це дружба, визнана поліцією»

Роберт Луїс Стівенсон

Один літній вечір 2006 року застав мене у невеличкому селі на півночі В'єтнаму. Я сиділа на кухні біля задимленої печі в колі місцевих жінок, які розмовляли незнайомою мені мовою, і намагалася розпитати їх про шлюб.

На той час я вже кілька місяців мандрувала Південно-Східною Азією з чоловіком, який мав невдовзі зі мною одружитися. Таких людей прийнято називати «нареченими», але ні йому, ні мені це слово не подобалось, тому ми його не вживали. Взагалі-то, ні йому, ні мені не подобалась сама ідея подружнього життя. Ми не планували одружуватися і взагалі цього не хотіли. Але в наші плани втрутилося провидіння, і через нього ми тепер блукали В'єтнамом, Таїландом, Лаосом, Камбоджею та Індонезією, не полишаючи нагальних, ба навіть відчайдушних спроб повернутися до Америки й одружитися.

Чоловік, про якого я пишу, два роки був моїм коханцем, моїм коханим, і хай у цій книжці він зветься Феліпе. Феліпе — добрий, лагідний бразилець, на сімнадцять років старший за мене. Я познайомила з ним під час іншої подорожі (запланованої!), у яку вирушила кілька років тому, щоб зцілити зранене серце. Ближче до її кінця я й зустріла Феліпе — він роками жив собі на Балі, теж лікуючи розбите серце. Знайомство переросло в симпатію, тоді — в неспішні залицяння, а тоді — в кохання, на превеликий подив для нас обох.

Тобто ми не хотіли одружуватись зовсім не тому, що не кохали одне одного. Якраз навпаки: наше з Феліпе кохання було беззаперечне. Ми охоче пообіцяли одне одному бути разом довіку. Навіть присягнули на вірність до кінця життя — просто ніхто, крім нас, цієї присяги не чув. Проблема була в тому, що ми обоє пережили важкі розлучення і той досвід так нас

випотрошив, що від самої думки про законний шлюб - будь з ким, навіть з такою чудовою людиною, як він чи я — нас пробирав холодний піт.

Зазвичай більшість розлучень кепські (Ребекка Вест казала, що «розлучатися так само весело й корисно, як розбивати дорогоцінну порцеляну»), і наші не стали винятками. За Всесвітньою шкалою кепськості розлучень (де одиниця дорівнює полюбовному розставанню, а десятка... ну, буквально страті), я б оцінила своє розлучення на сім з половиною. Обійшлося без самогубств і вбивств, але розрив вийшов гідкий - максимум гідоти, на яку здатні дві загалом порядні людини. І ця гідота тягнулася більш як два роки.

Що ж до Феліпе, його перший шлюб (з розумною австралійкою, фахівчиною своєї справи) закінчився майже за десятиліття до нашої зустрічі на Балі. Розлучення відбулося доволі милостиво, але втрата дружини (а також доступу до будинку, дітей і майже двох десятиліть історії, пов'язаної з нею) накинула на мого добросердного коханого тягар смутку з особливим акцентом на жаль, ізоляцію та тривогу за фінансове становище.

Отож, унаслідок пережитого, ми обоє лишилися виснаженими, стривоженими й підозріливими стосовно радощів священного шлюбу. Як і кожен, хто проходив темною долиною розлучення, ми з Феліпе на власному досвіді пізнали гірку істину: всяка близькість — за гладенькою, на перший погляд, поверхнею — приховує стиснуті пружини повної катастрофи. Крім того, ми дізналися, що шлюб — це маєток, куди набагато легше ввійти, ніж звідти вийти. Неодруженим коханцям не перегороджує дорогу закон: одне чи друге може вийти з невдалих стосунків, коли йому заманеться. Але якщо ви — законно одружена особа, яка хоче втекти від приреченого кохання, то дуже скоро переконаєтесь, що значна частка вашого шлюбного договору належить державі і що іноді минає ого-го скільки часу, поки держава нарешті дозволить вам піти геть. Тобто ви цілком реально можете кілька місяців чи навіть років просидіти у пастці правового зв'язку без любові — у стосунках, схожих на палаючий дим. На палаючий дим, де ви, мої любі, прикуті наручниками до батареї в підвалі. Валить дим, обрушуються балки, а ви ніяк не можете звільнитися і втекти...

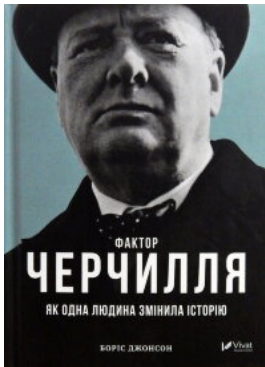
Вибачте, звучить не дуже?

Я ділюсь цими неприємними думками тільки для того, щоб пояснити, чому ми з Феліпе уклали доволі дивну угоду, і то з самого початку нашого роману. Ми заприсяглися від глибини серця ніколи, нізащо, за жодних обставин не одружуватися. Ми навіть пообіцяли одне одному ніколи не заводити спільного бюджету чи майна, щоб не втрапити знову в жахіття й не ділити вибухове звалище особистих боєприпасів — спільних іпотек, договорів, нажитого майна, банківських рахунків, кухонних приладів і улюблених книжок. Обмінявшись клятвами, ми з відчуттям душевного спокою утворили таку собі дбайливо розділену спілку. Законні заручини дають багатьом парам відчуття всеохоного захисту — так само й наша обітниця ніколи не одружуватися гарантувала емоційну безпеку, потрібну нам обом, щоб дати собі ще один шанс на любов. І це наше зобов'язання — зумисно позбавлене офіційних зобов'язань — давало дивовижне відчуття свободи. Нам здавалося, ніби ми відкрили Північно-Західний прохід досконалої близькості — те, що, як писав Гарсія Маркес, «було схоже на кохання, але без проблем, пов'язаних із коханням».

Так ми й жили аж до весни 2006 року: займалися кожне своїми справами, вибудовуючи акуратно розділене спільне життя. Нас обох це цілком задовольняло. І жили б ми собі далі довго і щасливо, якби дещо не стало нам на заваді.

У ситуацію втрутилось Міністерство національної безпеки Сполучених Штатів Америки.

Рекомендована література

Фактор Черчилля. Як одна людина змінила історію

Радикальне Прощення

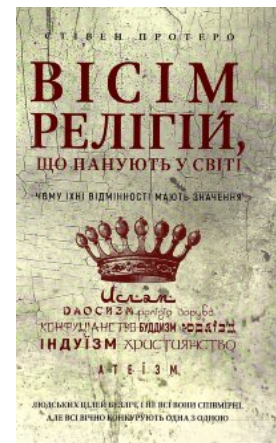
Щасливі люди читають книжки і п'ють каву

Емоційний інтелект

Мама й син. Як виховати надзвичайного чоловіка

Вісім релігій, що панують у світі: чому їхні відмінності мають значення

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ